

(a) instanța națională sesizată cu o procedură de insolvență are competența exclusivă de a se pronunța asupra unei acțiuni pauliene ce rezultă direct din procedura de insolvență sau care este strâns legată de aceasta și că nu se poate deroga de la această competență decât în temeiul altor dispoziții din Regulamentul nr. 1346/2000?

(b) acțiunea pauliană introdusă de singurul creditor al unei întreprinderi împotriva căreia s-a deschis o procedură de insolvență într-un stat membru și care:

- a fost introdusă într-un alt stat membru,
- se întemeiază pe un drept împotriva unui terț pârât, care a fost cesionat de către lichidator în baza unui contract cu titlu oneros, întinderea drepturilor lichidatorului în primul stat membru fiind astfel limitată, și
- nu prezintă niciun pericol pentru alți posibili creditori,

poate fi calificată în sensul că intră în materia civilă sau comercială, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001?

2. Dreptul unui reclamant la o cale de atac, recunoscut de Curte drept principiu general al dreptului Uniunii și care este garantat de articolul 47 al Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie înțeles și interpretat în sensul că:

- (a) instanțele naționale competente să se pronunțe asupra unei acțiuni pauliene (în funcție de legătura acestei acțiuni cu procedura de insolvență) fie în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000, fie în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, nu se pot declara ambele deopotrivă necompetente;
- (b) în cazul în care o instanță a unui stat membru a respins ca inadmisibilă o acțiune pauliană ca urmare a lipsei de competență, instanța dintr-un alt stat membru, în vederea apărării dreptului reclamantei la o cale de atac, poate să se declare din oficiu competentă, în pofida faptului că, potrivit normelor privind competența internațională din dreptul Uniunii nu poate lua o decizie în acest sens?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000 L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143).

(²) Regulamentul nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001 L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 74).

Recurs introdus la 5 mai 2010 de Bent Hansen împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) pronunțate la 24 martie 2010 în cauza T-6/09, Bent Hansen/Comisia Europeană

(Cauza C-217/10 P)

(2010/C 195/13)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Bent Hansen (reprezentant: I. Anderson, avocat)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurentului

Recurentul solicită Curții:

- Anularea în întregime a deciziei Tribunalului cuprinsă în Ordonanța din 24 martie 2010 prin care s-a respins ca vădit inadmisibilă acțiunea recurentului iar acesta a fost obligat la plata cheltuielilor de judecată.
- reținerea spre soluționare a cauzei și obligarea Comisiei la plata către recurent:

(a) a sumei de 800 000 de euro sau a oricărei alte sume pe care Curtea o consideră justă și echitabilă pentru durerea, suferința și afectarea calității vieții trecute, prezente și viitoare cauzate de problemele grave de sănătate ale recurentului rezultate din refuzul arbitrar și nelegal al Comisiei de a asigura punerea în aplicare a dispozițiilor Directivei 96/29 (¹) în ceea ce privește supravegherea medicală preventivă pentru bolile cauzate de iradiere în cazul echipelor speciale de intervenție din Thule;

(b) plata către recurent sau către sale centrele de îngrijiri medicale ori către îngrijitorii săi a costurilor viitoare ale tratamentelor medicale și ale medicamentelor care urmăresc să atenueze sau să trateze problemele de sănătate ale recurentului, la care se face referire la litera a) de mai sus, care nu sunt accesibile acestuia prin intermediul sistemului medical național din statul său membru;

(c) a cheltuielilor de judecată și a costurilor rezonabile suportate de recurent în procedura în fața Tribunalului și în prezenta procedură.

Motivele și principalele argumente

1. Tribunalul a respins în mod eronat ca inadmisibilă acțiunea recurentului privind răspunderea extracontractuală denaturând atât natura pretențiilor sale, cât și motivele invocate. Ca urmare a unei asemenea denaturări, instanța a omis să ia în considerare nelegalitatea pretextelor arbitrare și lipsite de bună-credință ale Comisiei de a refuza să acționeze — inacțiune care a lipsit de conținut norme unitare de securitate pentru protecția sănătății lucrătorilor și a populației în cazul accidentelor radiologice cauzate de utilizarea în scopuri militare a energiei nucleare.
2. Neaplicarea principiilor juridice comune statelor membre. Tribunalul nu a examinat nelegalitatea lipsei de atenție, de diligență și de bună administrare din partea Comisiei în raport cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre în scopul de a stabili răspunderea administrativă pentru prejudiciile cauzate persoanelor fizice, astfel cum prevede articolul 188 din Tratatul CEEA.
3. Aplicarea necorespunzătoare a competențelor de exceptare speciale ale Comisiei din domeniul dreptului concurenței în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii privind normele de sănătate. În plus, Tribunalul a săvârșit o eroare atunci când a luat în considerare în lumina puterii discreționare extinse și speciale a Comisiei de a formula politica de concurență a Uniunii Europene prin excepții discreționare ale acordurilor comerciale nelegale, argumentul Comisiei privind exceptarea, pentru motive militare, a aplicării dispozițiilor directivei privind protecția sănătății în cazul accidentului radiologic de la Thule. Au fost ignorate astfel deciziile de admisibilitate ale acestei instanțe în alte domenii comunitare în care Comisia nu dispune de o asemenea putere discreționară specială, iar afirmațiile referitoare la omisiunea Comisiei de a acționa nu au fost considerate inadmisibile în mod vădit.

Tribunalul nu a ținut seama de faptul că, întrucât Tratatul CEEA definește în mod strict competența Comisiei de exceptare și prevede în mod expres mecanisme care oferă persoanelor fizice posibilitatea de a invoca inacțiunile administrative ale Comisiei în domenii în care le-au fost acordate protecții, Comisia nu dispune de o putere discreționară unică și nelimitată de a adopta norme uniforme de securitate privind protecția sănătății. Aceasta include situații în care refuzul de a acționa a fost adresat unei alte părți.

4. Omisiunea de a examina dacă refuzul Comisiei de a acționa a încălcat obiectivele prevăzute de Tratatul CEEA privind protecția sanitară a lucrătorilor și a populației.

De asemenea, Tribunalul a săvârșit o eroare prin faptul că nu a examinat dacă refuzul Comisiei de a acționa încalcă obiectivele Tratatului CEEA de stabilire și supraveghere a aplicării normelor unitare de securitate pentru protecția

sanitară a populației și a lucrătorilor împotriva efectelor pe termen lung a radiațiilor ionizante. Procedând astfel, Tribunalul nu a luat în considerare sarcina peremptorie a Comisiei întemeiată pe Tratatul CEEA de a garanta că prevederile Tratatului, inclusiv principiul precauției cuprins în acesta, sunt aplicate în mod corespunzător.

(¹) Directiva 96/29/Euratom a Consiliului din 13 mai 1996 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția sănătății lucrătorilor și a populației împotriva pericolelor prezentate de radiațiile ionizante (JO L 159, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 3, p. 166).

Recurs introdus la 7 mai 2010 de Artegoda GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 3 martie 2010 în cauza T-429/05, Artegoda GmbH/Comisia Europeană, cealaltă parte în proces: Republica Federală Germania

(Cauza C-221/10 P)

(2010/C 195/14)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Artegoda GmbH (reprezenți: U. Reese și A. Meyer-Sandrock, avocați)

Celelalte părți în proces: Comisia Europeană, Republica Federală Germania

Concluziile recurrenței

1. anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 3 martie 2010 în cauza T-429/05;
2. obligarea părții la plata către reclamantă a unei sume de 1 430 821,36 euro plus dobânzi calculate forfetar la o rată de 8 % pentru perioada începând cu pronunțarea hotărârii până la data plății integrale; în subsidiar respingerea litigiului în fața Tribunalului Uniunii Europene;
3. constatarea faptului că părta este obligată la despăgubirea reclamantei pentru toate prejudiciile care vor lua naștere în viitor din cauza costurilor de marketing necesare pentru recuperarea poziției de piață a medicamentului Tenuate Retard, poziție deținută de acest medicament înainte de retragerea autorizației;